

REPUBLIKA SLOVENIJA
**DRŽAVNA REVIZIJSKA KOMISIJA
ZA REVIZIJO POSTOPKOV
ODDAJE JAVNIH NAROČIL**

Slovenska cesta 54 dkom@dkom.si
SI-1000 Ljubljana www.dkom.si
T 01 234 28 00

Številka: 018-141/2026-3
Datum: 9. 10. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 31. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Sama Črveka kot predsednika senata ter Andraža Žvana kot člana senata in dr. Mateje Škabar kot članice senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Nadgradnja in vzdrževanje centralnega sistema za videonadzor*«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja TENZOR podjetje za varovanje premoženja, storitve in trgovino d.o.o., Mariborska cesta 13, Ptuj, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška družba Živko in Purg o.p. d.o.o., Slomškov trg 1, Maribor (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika DARS d.d., Ulica XIV. divizije 4, Celje (v nadaljevanju: naročnik) dne 9. 10. 2026

odločila:

1. Zahtevek za revizijo se v delu, ki mu naročnik ni ugodil z dokumentom »*Odločitev*« št. 313/2026-95/2026-rev2 z dne 14. 9. 2026, zavrže.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga naročnik izvaja po odprtem postopku skladno s 40. členom Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/15, s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), je bilo 3. 6. 2026 objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. objave JN004381/2026-EUe16/01 in istega dne v Uradnem listu Evropske unije pod št. objave 381827-2026, z devetimi popravki.

Vlagatelj je z vlogo z dne 1. 9. 2026 vložil zahtevek za revizijo, v katerem naročniku očita kršitve pri oblikovanju posameznih določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Zatrjuje, da zahtevek vlaga zoper določbo, ki določa geografsko omejitev kamer, pri čemer očitek utemeljuje s konkretnimi dejstvi in dokaznimi predlogi za katere meni, da v prejšnji zadevi niso bili zatrjevani in preizkušeni. Navaja, da Državna revizijska komisija v sklepu št. 018-094/2026 z dne 12. 8. 2026 ni presojala, ali sedež v EU/EGP/EFTA dejansko zagotavlja preverjanje razvojne in

proizvodne verige, preprečuje nedokumentirane dostope, zagotavlja varnost popravkov ter izključuje uporabo zakonodaje tretjih držav. Sklicuje se na sodbo Sodišča EU v zadevi C-234/03 in poudarja, da morajo biti geografske zahteve primerne in nujne za doseg cilja, naročnik pa bi moral izkazati, da je izbrani ukrep primeren in nujen za doseg cilja ter da njegova korist ni v nesorazmerju z izključitvijo konkurence. Ob tem navaja, da tveganje dobavne verige ni odvisno od formalnega sedeža proizvajalca, temveč od konkretne organizacije razvoja, proizvodnje, dobave, vzdrževanja in upravljanja proizvoda. Meni, da je za presojo takšnega tveganja bistveno zlasti kje in kdo razvija strojno opremo, kdo ima dostop do izvorne kode, kje se oprema izdeluje in sestavlja, od kod izvirajo njene ključne komponente, kdo zagotavlja procesorje, komunikacijske module in programske knjižnice. Pomembno je tudi kdo upravlja infrastrukturo za podpisovanje in distribucijo nadgradenj ter katere osebe ali povezane družbe imajo možnost oddaljenega tehničnega dostopa do opreme. Zatrjuje, da naročnik iz formalnega korporacijskega položaja proizvajalca neutemeljeno sklepa na lastnosti njegovega proizvoda in dobavne verige. Poudarja, da sedež v EU ne zagotavlja evropske razvojne in proizvodne verige, še manj pa odsotnosti varnostnih ranljivosti, nedokumentiranih funkcij ali dostopov tretjih oseb. Povezava med sedežem in dejansko dobavno verigo je po njegovih navedbah še posebej šibka pri mednarodnih skupinah družb. Vlagatelj zatrjuje, da Direktiva (EU) 2022/2555 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. decembra 2022 o ukrepih za visoko skupno raven kibernetске varnosti v Uniji, spremembi Uredbe (EU) št. 910/2014 in Direktive (EU) 2018/1972 ter razveljavitvi Direktive (EU) 2016/1148 (v nadaljevanju: Direktiva (EU) 2022/2555 (NIS2)) in Zakon o informacijski varnosti (Uradni list RS, št. 40/25, v nadaljevanju: ZInfV-1) zahtevata individualizirano presojo dobavitelja, njegovih proizvodov in razvojnih praks. Geografska omejitev bi zato morala kot ukrep obvladovanja tveganj temeljiti na dokumentirani analizi. Sklicuje se tudi na Uredbo (EU) 2024/2847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2024 o horizontalnih zahtevah glede kibernetске varnosti za izdelke z digitalnimi elementi in spremembi uredb (EU) št. 168/2013 in (EU) 2019/1020 ter Direktive (EU) 2020/1828 (v nadaljevanju: Akt o kibernetски odpornosti ali CRA), ki za proizvode z digitalnimi elementi na trgu EU, vključno z omrežnimi videonadzornimi kamerami, določa enoten regulativni okvir ne glede na sedež proizvajalca. Navaja, da morajo uvozniki preveriti izpolnjevanje zahtev glede kibernetске varnosti in skladnosti proizvodov, distributerji pa preverjati izpolnjevanje predpisanih obveznosti ter sodelovati pri odpravljanju ugotovljenih kibernetских tveganj. Po vlagateljevem mnenju naročnik navaja zgolj splošno, hipotetično grožnjo, ne da bi dokazal, da nevarnost obstaja pri vseh proizvajalcih zunaj EU, EGP in EFTA, znotraj tega območja pa ne, oziroma da jo geografska omejitev preprečuje. Meni, da je takšna omejitev v nasprotju s pravom EU, vključno s CRA. Neprimernost geografske omejitve utemeljuje tudi s podatki o proizvodnji in dobavni verigi proizvajalca Axis, katerega opremo naročnik v projektni nalogi izrecno navaja kot primer ustrezne opreme. Axis ima sedež na Švedskem in zato formalno izpolnjuje geografsko zahtevo, vendar njegova proizvodnja in dobavna veriga po vlagateljevih navedbah nista omejeni na zahtevano območje. Iz uradnih dokumentov proizvajalca naj bi izhajalo, da tako ključne komponente kot sestavljanje in preizkušanje proizvodov izvirajo tudi iz držav zunaj tega območja. Vlagatelj izpostavlja, da Axis tveganja dobavne verige obvladuje s preverjanjem dobaviteljev in njihovega lastništva, neposredno nabavo kritičnih komponent, revizijami proizvodnih lokacij, sledljivostjo serij ter nadzorom komponent in proizvodnih procesov. Zato meni, da varnost dobavne verige temelji na konkretnih preverjanjih in tehničnih varnostnih ukrepih, ne na državi sedeža proizvajalca, posledično geografska omejitev po njegovem mnenju ni primerna za doseganje zatrjevanega cilja. Vlagatelj izpodbija tudi tehnične, varnostne in integracijske zahteve, ki se v svoji konkretni kombinaciji ujemajo predvsem z lastnostmi opreme proizvajalca Axis.

Naročnik je z dokumentom »Odločitev« št. 313/2026-95/2026-rev2 z dne 14. 9. 2026 zahtevku za revizijo ugodil v delu, ki se nanaša na tehnične, varnostne in integracijske zahteve, medtem ko je zahtevek za revizijo zavrnil v delu, ki določa, da mora ponudnik ponuditi opremo proizvajalca iz EU ali EGP ali EFTA. Vlagatelju je povrnil tudi del stroškov pravnega varstva.

Naročnik v zvezi z izpodbijano določbo, ki se nanaša na zahtevo, da mora ponudnik ponuditi opremo proizvajalca iz EU, EGP ali EFTA navaja, da je Državna revizijska komisija o tem že odločala v odločitvi št. 018-094/2026-7 z dne 12. 8. 2026. Navaja, da določbe vsebinsko ni spreminjal, zaradi česar meni, da je glede na 25. člen ZPVPJN vlagatelj zahtevka za revizijo v tem delu prepozen. Izpostavlja, da bi bila razlaga, po kateri bi se zahtevka za revizijo v tem delu štel za pravočasen, lahko diskriminatorna, saj bi ponudnike, ki so sporne določbe pravočasno izpodbijali, obravnavala drugače kot tiste, ki bi zaradi poznejše, vsebinsko nepovezane spremembe dokumentacije ponovno pridobili možnost izpodbijanja že znanih določb, kot se je zgodilo v obravnavanem primeru. Kljub temu zahtevka iz previdnosti obravnava tudi vsebinsko. Naročnik poudarja, da direktiva, ki ureja javno naročanje varuje trg EU in ne zahteva brezpogojne odprtosti evropskih javnih naročil za proizvode in gospodarske subjekte iz vseh tretjih držav. Po njegovem mnenju sodba Sodišča EU v zadevi C-234/03, Contse, ni primerljiva, saj je tam naročnik z geografskimi pogoji skoraj vsem državam članicam omejil dostop, v obravnavanem primeru pa ne izključuje nobene. Zatrjuje, da ni določil konkretnega proizvajalca ali blagovne znamke, temveč izhaja s širšega območja (EU, EGP ali EFTA), ki vključuje velik krog potencialnih proizvajalcev, ter naročniku omogoča, da se pri zagotavljanju ključne varnostne opreme v večji meri opira na pravni in institucionalni okvir evropskega prostora. Naročnik pojasnjuje, da so kamere omrežne naprave, ki obdelujejo podatke in komunicirajo z drugimi informacijskimi sistemi, so pomemben del videonadzornega sistema, ki sodi v njegovo kritično informacijsko infrastrukturo. Poudarja, da proizvajalec prek dobavne verige, podpore, posodobitev in rezervnih delov neposredno vpliva na varnost, razpoložljivost in vzdrževanje sistema. Sukcesivne dobave v 36 mesecih in nestanovitne geopolitične razmere po njegovem mnenju povečujejo tveganja ter zahtevajo posebno skrbnost pri pripravi naročila. Navaja, da mora kot bistveni subjekt po ZInfV-1 zagotavljati neprekinjeno poslovanje ter varnost in zanesljivost informacijskih sistemov, enako raven pa mora zahtevati tudi od bistvenih dobaviteljev. Po tretjem odstavku 22. člena mora ukrepe prilagoditi prepoznanim tveganjem in tveganja dobavne verige obvladovati že med javnim naročanjem. Poudarja, da za ukrepanje zadostuje možnost izgube ali motnje zaradi incidenta. Pri proizvajalcih zunaj EU, EGP ali EFTA izpostavlja povečana pravna, geopolitična in dobavna tveganja, na katera nima neposrednega vpliva in jih z drugimi ukrepi ne more odpraviti. Meni, da vlagatelj ta tveganja spregleda, sporni ukrep pa jih ohranja na sprejemljivi ravni. Opozarja, da lahko kamere vsebujejo skrite načine dostopa (*»backdoor«*), ki omogočajo nepooblaščen dostop, kar lahko ogrozi celoten sistem, pri občutljivih sistemih pa tudi nacionalno varnost. Sklicuje se na primer s Slovaške in kibernetiski napad pri naročniku, po katerem je uvedel dodatne ukrepe, vključno s preverjanjem nedokumentiranih dostopov. Pri proizvajalcih zunaj EU/EGP/EFTA dodatno izpostavlja možnost zakonsko obveznega sodelovanja z obveščevalnimi organi tretjih držav, ki bi lahko zahtevali podatke ali dostop mimo njegovega nadzora. Poudarja tudi možnost prihodnjih zahtev tretjih držav, ki bi nasprotovale njegovim interesom ali evropskemu pravu, medtem ko je pri proizvajalcih v EU/EGP/EFTA takšen konflikt zaradi skupnega pravnega prostora urejen drugače. Naročnik navaja, da proizvajalci iz EU/EGP/EFTA kljub uporabi tujih komponent sami razvijajo in digitalno podpisujejo programsko opremo, kar po njegovi oceni preprečuje vnos zlonamerne kode. Izpostavlja tudi možnost nenapovedanega nadzora evropskih organov pri teh proizvajalcih ter posodabljanje prek strežnikov znotraj EU/EGP/EFTA, kar naj bi zmanjšalo tveganje posegov v posodobitve. Sklicuje se še na predlog nove evropske uredbe o javnem naročanju, ki po njegovih navedbah predvideva obravnavo geopolitičnih, varnostnih in dobavnih tveganj ter možnost evropske prednosti z omejevanjem sodelovanja, zahtevami glede porekla ali prednostjo pri ocenjevanju ponudb. Naročnik opozarja, da lahko geopolitične napetosti, sankcije in dobavne motnje omejijo dostop proizvajalcev do trga, prekinejo izvajanje naročila ter onemogočijo zagotavljanje posodobitev, rezervnih delov in tehnične podpore. Že delujoče kamere bi zato lahko postale bolj ranljive. Dodatna tveganja in težave pri nadzoru opreme povzroča tudi podvrženost proizvajalca drugemu pravnemu redu. Poudarja, da je varnost kamer v javnem interesu, saj z njimi neprekinjeno nadzoruje slovenske avtoceste in hitre ceste.

Kamere omogočajo zbiranje osebnih, časovnih in lokacijskih podatkov ter spremljanje gibanja ljudi in vozil, zato njihova zloraba lahko ogrozi zasebnost, kibernetsko varnost in prometno upravljanje. Že ena kompromitirana kamera bi po njegovih navedbah lahko omogočila vdor v sistem in manipulacijo podatkov. Navaja, da je pri omejitvi porekla tehtal med svobodno gospodarsko pobudo ter varstvom osebnih podatkov, kibernetsko in prometno varnostjo, upošteval pa je tudi pogodbeno zanesljivost in odpornost dobavne verige. Ker je dobavitelj glede razvoja programske opreme, posodobitev, komponent in proizvodnje praviloma odvisen od proizvajalca, po njegovi oceni niti zanesljiv evropski dobavitelj ne odpravi tveganj, povezanih s proizvajalcem zunaj EU/EGP/EFTA. Zahtevo po opremi proizvajalcev iz EU/EGP/EFTA zato ocenjuje kot najmilejši učinkovit ukrep. Sedež proizvajalca na zahtevanem območju po njegovi oceni zagotavlja varnost, kontinuiteto in dolgoročno razpoložljivost opreme ter zmanjšuje pravna, geopolitična in dobavna tveganja. Navaja še, da ZJN-3 vsakemu ponudniku ne zagotavlja možnosti sodelovanja pri vsakem naročilu. Izbira opreme je vlagateljova poslovna odločitev, naročnik pa zahtev ni dolžan prilagajati njegovi ponudbi. Izpostavlja, da vlagatelj omejitve izrecno ne označuje za diskriminatorno, temveč se sklicuje na dejstva in dokazne predloge, ki v zadevi št. 018-094/2026-7 niso bili obravnavani. To po naročnikovem stališču samo po sebi ne utemeljuje zahtevka in ne dokazuje kršitve ZJN-3.

Vlagatelj je z vlogo z dne 15. 9. 2026 predlagal začetek revizijskega postopka glede dela zahtevka za revizijo, ki mu naročnik ni ugodil.

Naročnik je Državni revizijski komisiji 18. 9. 2026 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in dokumentacijo o predrevizijskem postopku.

Po proučitvi odstopljene dokumentacije, ki se nanaša na postopek oddaje javnega naročila in postopek pravnega varstva, je Državna revizijska komisija iz razlogov, ki so navedeni v nadaljevanju, skladno z 31. členom ZPVPJN odločila tako, kot izhaja iz izreka tega sklepa.

Da bi Državna revizijska komisija sprejela zahtevek za revizijo v (vsebinsko) obravnavo, morajo biti, skladno z drugim odstavkom 31. člena ZPVPJN, izpolnjeni (vsi) procesni pogoji iz prvega odstavka 31. člena ZPVPJN. Državna revizijska komisija zato po prejemu zahtevka za revizijo najprej preveri, ali:

- je bil zahtevek za revizijo vložen pravočasno,
- vsebuje vse obvezne sestavine iz 15. člena ZPVPJN,
- ga je vložila aktivno legitimirana oseba iz 14. člena ZPVPJN,
- ne obstajajo omejitve iz 16. člena ZPVPJN,
- je dopusten.

Če Državna revizijska komisija ugotovi, da niso izpolnjeni procesni pogoji iz prve, tretje, četrte ali pete alineje prvega odstavka 31. člena ZPVPJN, zahtevek za revizijo, skladno s tretjim odstavkom istega člena, s sklepom zavrže.

Če zahtevek za revizijo ne vsebuje vseh obveznih sestavin iz prvega odstavka 15. člena ZPVPJN, manjkajoče sestavine niso razvidne iz zahtevka in naročnik ni pozval vlagatelja k dopolnitvi ali poziv ni bil ustrezen, Državna revizijska komisija vlagatelja pozove k ustrezni dopolnitvi. Če vlagatelj v roku zahtevka za revizijo ne dopolni ali ga ne dopolni ustrezno, Državna revizijska komisija zahtevek za revizijo prav tako s sklepom zavrže (četrti odstavek 31. člena ZPVPJN).

Ena od procesnih predpostavk, so torej tudi omejitve, določene v 16. členu ZPVPJN. Skladno z drugim odstavkom 16. člena ZPVPJN se v predrevizijskem in revizijskem postopku ne presojajo dejanja, ki se nanašajo na isti ali ponovljeni postopek oddaje javnega naročila in o katerih sta naročnik ali Državna revizijska komisija že pravnomočno odločila. Namen citirane določbe je

zasledovanje načela hitrosti in učinkovitosti oziroma preprečevanje nepotrebnega zavlačevanja postopka oddaje javnega naročila z večkratnim uveljavljanjem pravnega varstva zoper ista dejanja v posameznem postopku oddaje javnega naročila.

Državna revizijska komisija najprej ugotavlja, da je bil v obravnavanem postopku javnega naročila že vložen zahtevek za revizijo drugega vlagatelja. Naročnik je temu zahtevku delno ugodil, v preostalem delu pa je o njem odločila Državna revizijska komisija s sklepom št. 018-094/2026 z dne 12. 8. 2026. V istem postopku je zahtevek za revizijo zoper določbe dokumentacije vložil tudi sedANJI vlagatelj.

Vlagatelj v obravnavanem zahtevku za revizijo naročniku očita kršitev določb ZJN-3 v zvezi z zahtevo za sklop 3 »Dobava (in montaža) kamer« (5. točka Dodatka 5 - Poglavlja 2): »*Ponudnik mora ponuditi opremo proizvajalca iz EU ali EGP ali EFTA.*« Državna revizijska komisija že na tem mestu izpostavlja, da je bila navedena zahteva predmet obravnave v sklepu št. 018-094/2026 z dne 12. 8. 2026.

Vlagatelj navaja, da ne ponavlja očitka, da je omejitev diskriminatorna, ampak izpodbija točko 5 Dodatka 5, ki naj bi bila vsebinsko spremenjena. Pri tem se opira na konkretna dejstva in dokazne predloge, za katere navaja, da v prejšnji zadevi niso bili navedeni in obravnavani. Zatrjuje, da Državna revizijska komisija v prejšnji zadevi ni presojala sorazmernosti in primernosti ukrepa oziroma ali sedež proizvajalca v EU/EGP/EFTA dejansko zagotavlja preverjanje razvojne in proizvodne verige, preprečuje nedokumentirane dostope, zagotavlja varnost popravkov ter izključuje uporabo zakonodaje tretjih držav. Meni torej, da primernost geografske omejitve za doseganje naročnikovega cilja s teh vidikov še ni bila presojena in da zato ne gre za ponovno uveljavljanje istega zahtevka na isti dejanski in pravni podlagi.

Vendar vlagatelju ni mogoče slediti. Državna revizijska komisija najprej ugotavlja, da se izpodbijana zahteva glasi: »*Ponudnik mora ponuditi opremo proizvajalca iz EU ali EGP ali EFTA*« in je identična zahtevi, ki je že bila predmet presoje Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-094/2026 z dne 12. 8. 2026.

Za presojo obstoja procesne omejitve iz citiranega drugega odstavka 16. člena ZPVPJN je pomembno, ali je bilo dejanje oziroma v tem primeru določitev konkretne zahteve, katere razveljavitev se zahteva, spremenjena ali ne. In ne, ali je naročnik po izdaji sklepa dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila spremenil v drugem delu in ponovno objavil dokument, v katerem je ta zahteva nespremenjena. Morebitne spremembe drugih delov dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila oziroma ponovna objava dokumentacije z nespremenjeno zahtevo ne pomenijo spremembe dejanja, ki je že bilo presojano in ki ga vlagatelj izpodbija tudi v tem postopku pravnega varstva.

Državna revizijska komisija prav tako ugotavlja, da ni mogoče slediti vlagateljevim navedbam, iz katerih izhaja, da v predhodni zadevi nista bili presojani primernost in sorazmernost geografske omejitve. Primerjava obeh zahtevkov za revizijo pokaže, da se oba nanašata na vsebinsko nespremenjeno dejanje naročnika, tj. na določitev zahteve, da mora ponudnik ponuditi opremo proizvajalca iz EU, EGP ali EFTA, in da je v obeh postopkih vsebina zatrjevane kršitve enaka. V obeh primerih se namreč izpodbija objektivna upravičenost geografskega omejevanja proizvajalcev in zahteva ugotovitev, da naročnik z izključitvijo opreme proizvajalcev iz tretjih držav nedopustno omejuje dostop do javnega naročila. Okoliščina, da je bil očitek takratnega vlagatelja v prvem zahtevku za revizijo izrecno opredeljen kot neupravičena diskriminacija po poreklu, v predmetnem zahtevku pa ga vlagatelj opredeljuje kot neprimernost in nesorazmernost zahteve, ne pomeni, da gre za drugo kršitev oziroma drug predmet presoje in drugo dejanje naročnika. Pri presoji prvotno zatrjevane neupravičene diskriminatornosti je bilo treba že v predhodnem

postopku ugotoviti, ali je geografsko razlikovanje objektivno upravičeno, povezano z varnostnimi cilji naročnika ter primerno in sorazmerno za njihovo doseganje. Državna revizijska komisija je navedene vidike v sklepu št. 018-094/2026 z dne 12. 8. 2026 tudi izrecno obravnavala, in sicer na podlagi izpolnjenega trditveno-dokaznega bremena takratnega vlagatelja. Presojala je naročnikove razloge tveganj povezanih z varnostjo dobavne verige, proizvodno in razvojno verigo, z nedokumentiranimi dostopnimi mehanizmi, z možnostjo vpliva zakonodaje tretjih držav in varnostnih oziroma obveščevalnih organov tretjih držav, pravno predvidljivostjo ter tveganji, ki se lahko pojavljajo z uveljavljanjem pogodbenih in garancijskih zahtevkov. Presoja je zaključila z ugotovitvijo, da geografska omejitev glede na pomen konkretnega informacijskega sistema za upravljanje avtocestnega prometa predstavlja primeren in sorazmeren ukrep za zmanjšanje navedenih tveganj. Predmet predhodne odločitve je bila torej tudi njena materialna skladnost z določbami ZJN-3, vključno z vprašanjem objektivne upravičenosti, primernosti in sorazmernosti geografskega omejevanja proizvajalcev v zvezi z zmanjšanjem navedenih tveganj.

Vlagatelj v tem postopku zahteva ponovno presojo istega vprašanja, in sicer, ali zahteva, da mora biti ponujena oprema proizvajalca iz EU, EGP ali EFTA, pomeni objektivno upravičen, primeren in sorazmeren ukrep za zmanjševanje varnostnih, pravnih, geopolitičnih in dobavnih tveganj. Zgolj s trditvijo, da vlagatelj očitke ni usmerjen v diskriminatornost zahteve, temveč v njeno primernost in sorazmernost, še ne spremeni dejstva, da je očitek usmerjen v ponovno presojo nespremenjenega dejanja, ki je kot navedeno že bil predmet presoje takratnega vlagatelja v predhodnem postopku pravnega varstva.

Vlagatelj tako ne odpira drugega vprašanja, ampak z dodatnimi navedbami izpodbija pravilnost že sprejete ugotovitve o primernosti in sorazmernosti iste nespremenjene zahteve. Dejstvo, da v primerjavi s tedanjim vlagateljem očitek sedaj podrobneje utemeljuje, ga drugače pravno označuje ter navaja konkretnije razloge, s katerimi zatrjuje, da sporna zahteva ne zagotavlja varnosti in ne odpravlja vseh tveganj, vsebinsko ne predstavlja izpodbijanja druge kršitve, temveč z novimi primerljivimi razlogi nasprotuje že sprejeti ugotovitvi Državne revizijske komisije, da geografska omejitev predstavlja primeren in sorazmeren ukrep za zmanjšanje ugotovljenih tveganj. Novi razlogi in dokazi vlagatelja v konkretnem primeru zahtevajo vsebinsko enako presojo, kot je bila že opravljena v predhodnem postopku in sami po sebi ne omogočajo ponovne presoje že (pravnomočno) rešenih vprašanj.

Upošteva je navedeno Državna revizijska komisija zaključuje, da je s sklepom, št. 018-094/2026, že (pravnomočno) odločila o zakonitosti naročnikovega dejanja, ko je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila zahteval opremo proizvajalca iz EU, EGP ali EFTA, ter izrecno ugotovila primernost in sorazmernost navedene zahteve. Ker vlagatelj v predmetnem zahtevku za revizijo zatrjuje nezakonnost iste - nespremenjene določbe dokumentacije, torej nezakonnost naročnikovega dejanja, ki je že bilo predmet odločitve in pri tem zahteva presojo vsebinsko enakega vprašanja, kot je bila opravljena v okviru sklepa št. 018-094/2026 z dne 12. 8. 2026, gre ugotoviti, da v obravnavanem primeru obstoji omejitev za vsebinsko presojo revizijskih navedb iz drugega odstavka 16. člena ZPVPJN oz. da niso izpolnjeni vsi procesni pogoji za vsebinsko obravnavo zahtevka za revizijo. Državna revizijska komisija je zato na podlagi tretjega odstavka 31. člena ZPVPJN (v povezavi z drugim odstavkom 16. člena ZPVPJN) zahtevke za revizijo v delu, ki mu ni ugodil naročnik z dokumentom »*Odločitev*« št. 313/2026-95/2026-rev2 z dne 14. 9. 2026, zavrgla.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj uveljavlja tudi povračilo stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Vlagatelj z zahtevkom za revizijo ni uspel, povrnitev stroškov pa je odvisna od utemeljenosti zahtevka za

revizijo, zato je Državna revizijska komisija, upoštevajoč tretji odstavek 70. člena ZPVPJN, zavrnila zahtevo vlagatelja za povrnitev stroškov.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Upravni spor zoper to odločitev ni dovoljen.

Predsednik senata:
Samo Červek, univ. dipl. prav.,
predsednik Državne revizijske komisije

Vročiti:

- vlagatelju, po pooblaščenju,
- naročniku,
- ministrstvo, pristojno za javno naročanje.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.